

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 9. september 2015

Sag 83/2014

(1. afdeling)

Holbæk Kommune

(advokat Steen Marslew)

mod

GF Forsikring A/S

(advokat Nicolai Mailund Clan)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Odense den 7. januar 2013 og af Østre Landsrets 21. afdeling den 28. november 2013.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Poul Dahl Jensen, Vibeke Rønne, Oliver Talevski og Lars Apostoli.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Retsgrundlaget

Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1 og 5, har følgende ordlyd:

”§ 29. Krav i anledning af forsikringsaftalen forældes efter reglerne i forældelsesloven, jf. dog stk. 2-6.

...

Stk. 5. Er en skade inden forældelsesfristens udløb anmeldt til selskabet, indtræder forældelse af krav, som skaden giver anledning til, tidligst 1 år efter selskabets meddelelse om, at det helt eller delvis afviser kravet. Hvis selskabet anerkender, at der foreligger en dækningsberettiget skade, men anmoder om yderligere oplysninger med henblik på opgørelse af kravets størrelse, indtræder forældelse 3 år efter selskabets meddelelse herom.”

Bestemmelserne fik den nuværende formulering ved lov nr. 523 af 6. juni 2007. I lovforslagets bemærkninger er bl.a. anført følgende (Folketingstidende 2006-07, tillæg A, lovforslag nr. L 166, s. 5670):

”For så vidt angår spørgsmålet om *afbrydelse af forældelsesfristen*, har FAL-udvalget foreslået, at forældelsesfristen for krav mod et forsikringsselskab skal afbrydes allerede, når kravet gøres gældende over for forsikringsselskabet. Efter udvalgets forslag skal der være tale om et konkretiseret krav, således at det ikke vil være tilstrækkeligt at anmelde forsikringsbegivenheden til selskabet.

Justitsministeriet er enig i, at forsikringsområdets karakter tilsiger en særlig nem adgang til afbrydelse af forældelsen ved krav mod forsikringsselskaber i anledning af skader. Det er således ikke hensigtsmæssigt, at forsikringstager og sikrede skal være opmærksomme på, at der kan indtræde forældelse, mens en sag er under behandling ved et forsikringsselskab. Det er imidlertid Justitsministeriets opfattelse, at det fristafbrydende tidspunkt bør fastlægges til tidspunktet for anmeldelsen af skaden, der ligger til grund for kravet. Dette tidspunkt vil efter Justitsministeriets opfattelse give anledning til færre tvivlsspørgsmål end tidspunktet for fremsættelsen af et konkret krav. Forsikringstageren eller den sikrede vil i mange tilfælde først være i stand til at fremsætte et konkret krav mod forsikringsselskabet, når der er foretaget nærmere undersøgelser, som i praksis ofte gennemføres af forsikringsselskabet.

Justitsministeriet foreslår på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse i forsikringsaftaleloven, hvorved det fastlægges, at hvis en skade inden forældelsesfristens udløb er anmeldt til selskabet, forældes krav som følge af skaden tidligst et år efter selskabets meddelelse om, at det helt eller delvist afviser kravet. Det indebærer, at afbrydelsen ikke medfører, at der løber en helt ny forældelsesfrist, men blot at fordringshaveren sikres en frist på mindst et år til at iværksætte en endelig afbrydelse, hvis forsikringsselskabet ikke imødekommer kravet.

Der kan forekomme situationer, hvor et selskab anerkender, at der foreligger en dækningsberettiget skade, men anmoder om yderligere oplysninger med henblik på opgørelse af kravets størrelse. Hvis ikke forsikringstageren eller den sikrede giver selskabet disse oplysninger, kan den foreslåede regel medføre, at selskabet kan komme i den situation, at det kun kan få forældelsesfristen til at løbe igen ved at afvise et krav, som det egentlig finder er berettiget. På den baggrund foreslås, at kravet i sådanne tilfælde forældes 3 år efter selskabets meddelelse om, at det anerkender, at der foreligger en dækningsberettiget skade.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 2 (forslag til forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5) og bemærkningerne hertil.”

I bemærkningerne til § 29, stk. 1, hedder det (anf.st. s. 5694):

”Det foreslås, at krav i anledning af forsikringsaftalen som udgangspunkt forældes efter reglerne i forældelsesloven, jf. stk. 1. ”Krav i anledning af forsikringsaftalen” omfatter

alle krav, der vedrører og/eller udspringer af aftalen. Reglen har således et videre anvendelsesområde end den gældende § 29, stk. 1, der alene omfatter krav, der er ”grundede i forsikringsaftalen”. Den foreslåede regel omfatter også krav, der opstår i kraft af lovgivningen og støttes på indholdet af forsikringsaftalen. Som eksempel på krav, der opstår i kraft af lovgivningen, kan nævnes skadelidtes krav mod ansvarsforsikringselskabet efter færdselslovens § 108, stk. 1.”

I bemærkningerne til § 29, stk. 5, hedder det (anf.st. s. 5695-5696):

”Det foreslås, at forældelsesfristen for så vidt angår krav mod et forsikringselskab afbrydes foreløbigt allerede på det tidspunkt, hvor skaden, der ligger til grund for kravet, anmeldes til selskabet, jf. *stk. 5, 1. pkt.* Det afgørende tidspunkt er tidspunktet, hvor anmeldelsen er kommet frem til selskabet. Der er tale om en udvidelse af adgangen til at afbryde forældelsen foreløbigt i forhold til den foreslåede nye forældelseslovs generelle regler om foreløbig afbrydelse. Virkningen af afbrydelsen vil være, at forældelse tidligst indtræder ét år efter selskabets meddelelse om, at kravet helt eller delvist afvises. I det omfang kravet kun afvises delvist, gælder *stk. 5, 1. pkt.*, for den afviste del.

Forældelsen vil ikke kunne afbrydes ved at genanmelde den samme skade, efter at selskabet har afvist kravet.

I øvrigt vil forældelseslovens øvrige regler om afbrydelse gælde ved siden af *stk. 5*. Det indebærer bl.a., at forældelsen afbrydes, når selskabet erkender et krav af en bestemt størrelse, jf. den foreslåede forældelseslovs § 15.

Desuden foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, en særregel, der angår den situation, hvor en dækningsberettiget skade anmeldes, men hvor den sikrede ikke har givet selskabet tilstrækkelige oplysninger til, at selskabet kan foretage en erstatningsopgørelse. Det foreslås, at forældelse i den situation indtræder 3 år efter selskabets meddelelse om, at det anerkender, at kravet er berettiget, men anmoder om yderligere oplysninger med henblik på opgørelse af kravets størrelse. Det forudsættes, at anmodningen er rettet til den person, der er berettiget til forsikringsydelsen. Den 3-årige frist er absolut og kan således ikke suspenderes efter § 3, stk. 2, i den foreslåede forældelseslov.”

Højesterets begrundelse og resultat

Holbæk Kommune har udbetalt sygedagpenge til A, der kom til skade ved et færdselsuheld den 10. august 2008. GF Forsikring A/S var motoransvarsforsikringselskab for skadevolder og har udbetalt godtgørelse og erstatning til A. Kommunen har i medfør af sygedagpengelovens § 78 fremsat et regreskrav mod forsikringselskabet vedrørende de sygedagpenge, som kommunen har udbetalt. Parterne er enige om opgørelsen og forrentningen af kravet, der dækker perioden fra august 2008 til februar 2010, men der er uenighed om, hvorvidt kravet var forældet, da sagen blev anlagt den 27. marts 2012.

Efter sygedagpengelovens § 78, stk. 2, 1. pkt., har forsikringselskabet pligt til inden 4 uger at orientere skadelidtes kommune, ”når der udbetales erstatning til den pågældende som følge af en personskade”. Hvis 4-ugers fristen ikke overholdes, suspenderes regreskravet i tidsrummet frem til, at orienteringen af kommunen sker, jf. § 78, stk. 2, 2. pkt. Formålet med disse regler er at gøre kommunen opmærksom på muligheden for regres for udbetalte sygedagpenge for derved at lette kommunens adgang til at kunne gøre regres gældende i tilfælde, hvor der er en ansvarlig skadevolder.

Højesteret finder, at GF Forsikring havde pligt til inden 4 uger at orientere kommunen herom i henhold til sygedagpengelovens § 78, stk. 2, 1. pkt., da selskabet den 14. januar 2009 besluttede at yde A godtgørelse for svie og smerte. Højesteret finder endvidere, at selskabets breve af 14. januar og 10. februar 2009 til Holbæk Kommune ikke kan anses for en fyldestgørende orientering efter bestemmelsen, idet kommunen ikke fik oplyst, at selskabet havde besluttet at yde A godtgørelse for svie og smerte. Kommunen var imidlertid allerede den 10. februar 2009, dvs. inden udløbet af orienteringsfristen på 4 uger, klar over, at den havde et regreskrav mod selskabet, og Højesteret tiltræder derfor, at forældelsen ikke har været suspenderet efter sygedagpengelovens § 78, stk. 2, 2. pkt.

Det er et hovedspørgsmål under sagen, om kommunens regreskrav er omfattet af de særlige forældelsesregler i forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, og hvis det er tilfældet, hvad det fører til i denne sag. GF Forsikring har i første række gjort gældende, at forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, kun finder anvendelse på skadelidtes krav og ikke på en kommunes regreskrav for udbetalte sygedagpenge.

Efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1, gælder de særlige forældelsesregler i bl.a. stk. 5 for ”krav i anledning af forsikringsaftalen”. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at reglen har et videre anvendelsesområde end den tidligere bestemmelse, der alene omfattede krav, der er ”grundede i forsikringsaftalen”, og det er anført, at reglen også omfatter krav, der opstår i kraft af lovgivningen og støttes på indholdet af forsikringsaftalen. Som eksempel på krav, der opstår i kraft af lovgivningen, er nævnt skadelidtes krav mod ansvarsforsikringselskabet efter færdselslovens § 108, stk. 1.

På den baggrund finder Højesteret, at Holbæk Kommunes regreskrav for udbetalte sygedagpenge i henhold til sygedagpengelovens § 78 er omfattet af forsikringsaftalelovens § 29.

Efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. pkt., indtræder forældelse af krav, som skaden giver anledning til, tidligst 1 år efter forsikringsselskabets meddelelse om hel eller delvis afvisning af kravet, hvis skaden er anmeldt til selskabet, inden der er indtrådt forældelse. Formålet med denne bestemmelse er ifølge forarbejderne, at det ikke er hensigtsmæssigt, at der kan indtræde forældelse, mens sagen behandles i et forsikringsselskab. Virkningen af den foreløbige afbrydelse af forældelsen er, at forældelse tidligst indtræder et år efter selskabets meddelelse om, at kravet helt eller delvis afvises.

Efter § 29, stk. 5, 2. pkt., indtræder forældelse, hvis selskabet anerkender, at der foreligger en dækningsberettiget skade, men anmoder om yderligere oplysninger med henblik på opgørelse af kravets størrelse, når der er gået 3 år efter selskabets meddelelse herom. Denne regel er ifølge forarbejderne begrundet i, at der kan forekomme situationer, hvor et selskab anerkender, at kravet er berettiget, men hvor den sikrede ikke giver selskabet tilstrækkelige oplysninger til, at selskabet kan opgøre kravets størrelse.

Når en kommune har anmeldt et regreskrav for sygedagpenge inden udløbet af forældelsesfristen, finder Højesteret, at det er bedst stemmende med ordlyden af og formålet med § 29, stk. 5, at forsikringsselskabet over for kommunen enten skal afvise regreskravet (1. pkt.) eller skal anerkende kommunens ret til regres og anmode om yderligere oplysninger til brug for opgørelsen af kravets størrelse (2. pkt.) for at bringe den foreløbige afbrydelse af forældelsen, som anmeldelsen medfører, til ophør. Det er ikke tilstrækkeligt, at forsikringsselskabet har afvist eller anerkendt et krav fra den direkte skadelidte i anledning af den pågældende skade.

Holbæk Kommune anmeldte den 10. februar 2009 et regreskrav for sygedagpenge og opgjorde den 20. februar 2009 regreskravet til 93.015 kr. for den hidtidige periode. GF Forsikring anerkendte ikke dette krav, men anmodede om yderligere oplysninger til brug for selskabets behandling af sagen. Den 23. januar 2012 afviste forsikringsselskabet kravet med henvisning til forældelse, og den 27. marts 2012 anlagde kommunen sagen.

Regreskravet er anmeldt inden udløbet af den 3-årige forældelsesfrist i forældelsesloven. Selskabet har ikke anerkendt pligten til at godtgøre kommunen sygedagpenge. Selskabet har dermed ikke bragt den foreløbige afbrydelse af forældelsen, som er etableret ved anmeldelsen af

regreskravet, til ophør efter § 29, stk. 5, 2. pkt., og 3-års fristen er således ikke begyndt at løbe.

Den foreløbige afbrydelse af forældelsen blev bragt til ophør ved selskabets afvisning af kravet den 23. januar 2012, men da sagen blev anlagt kort efter afvisningen, er kravet heller ikke forældet efter § 29, stk. 5, 1. pkt.

Ved brev af 12. juli 2011 til GF Forsikring anmodede kommunens advokat om selskabets reaktion på, ”at kravet forældes den 10/8 2011, medmindre der forinden er udtaget stævning eller indgået aftale om midlertidig afbrydelse af forældelsen, jf. forældelseslovens § 21, stk. 5.” Selskabets reaktion kom i form af en mail af 20. juli 2011 med meddelelse om, at selskabet var indforstået med at suspendere forældelsen foreløbigt frem til den 31. december 2011. Efter indholdet af denne korrespondance finder Højesteret, at advokaten ikke på kommunens vegne har givet afkald på de rettigheder, der følger af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5.

Højesteret tager herefter Holbæk Kommunes påstand til følge.

Sagens omkostninger for alle tre instanser fastsættes til 124.500 kr., heraf 24.500 kr. til dækning af retsafgift og 100.000 kr. til dækning af udgifter til advokat.

Thi kendes for ret:

GF Forsikring A/S skal til Holbæk Kommune betale 279.045 kr. med procesrente af 93.015 kr. fra den 20. marts 2009 og af 186.030 kr. fra den 12. august 2011.

I sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret skal GF Forsikring A/S betale 124.500 kr. til Holbæk Kommune.

De idømte beløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse, og sagsomkostningsbeløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

D O M

Afsagt den 28. november 2013 af Østre Landsrets 21. afdeling
(landsdommerne Taber Rasmussen, Michael Kistrup og Marie Louise Klenow (kst.)).

21. afd. nr. B-255-13:

Holbæk Kommune

(advokat Steen Marslew)

mod

GF Forsikring A/S

(advokat Nicolai Mailund Clan)

Odense Rets dom af 7. januar 2013 (BS 11-676/2012) er anket af Holbæk Kommune med påstand om, at indstævnte tilpligtes at betale til appellanten 279.045 kr. med tillæg af den til enhver tid værende procesrente af 93.015 kr. fra 20. marts 2009 og af restbeløbet fra 12. august 2011 samt sagens omkostninger.

Indstævnte, GF Forsikring A/S, har påstået stadfæstelse.

Procedure

Parterne har for landsretten gentaget deres anbringender for byretten og har procederet i overensstemmelse hermed.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten tiltræder, at Holbæk Kommunes krav mod GF Forsikring A/S er et afledet krav, der som udgangspunkt forældes 3 år efter skadestidspunktet, jf. forældelsesloven § 3. Der

indtrådte således forældelse den 10. august 2011, medmindre forældelse efter andre regler sker på et senere tidspunkt.

Sagen er anlagt den 27. marts 2012, og for landsretten har spørgsmålet derfor været, om kommunens krav på dette tidspunkt var forældet.

Forsikringsselskabet anerkendte over for skadelidte ved brev af 14. januar 2009, at der forelå en dækningsberettiget skade, og anmodede endvidere ved brev af samme dato kommunen om at fremsende forskellige oplysninger. Ved brev af 10. februar 2009 anmeldte kommunen et foreløbigt regreskrav til forsikringsselskabet. På denne baggrund lægger landsretten til grund, at kommunen opfattede brevet af 14. januar 2009 fra forsikringsselskabet som en orientering efter sygedagpengelovens § 78, stk. 2, 1. pkt. Forældelsen har derfor ikke været suspenderet efter denne bestemmelses 2. pkt.

Herefter må spørgsmålet om forældelse afgøres efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt.

Forsikringsselskabet anmodede den 2. marts 2009 og på ny den 20. marts 2009 kommunen om oplysninger som anført i bestemmelsen, og den 20. marts 2009 svarede kommunen ved at fremsende forskellige oplysninger. Der var således indtrådt forældelse efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2 pkt., da kommunen mere end 3 år senere iværksatte retslige skridt mod forsikringsselskabet ved sagsanlægget den 27. marts 2012.

Landsretten har derfor ikke fundet det fornødent at tage stilling til, om kravet eventuelt allerede var forældet på et tidligere tidspunkt efter andre bestemmelser, herunder om der mellem parterne var indgået en suspensionsaftale og rækkevidden heraf.

Med disse bemærkninger stadfæster landsretten byrettens dom.

Kommunen skal betale sagsomkostninger for landsretten til forsikringsselskabet med i alt 30.000 kr. til dækning af udgifter til advokatbistand. Ved fastsættelsen af beløbet er der taget hensyn til sagens værdi og varighed.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal appellanten, Holbæk Kommune, betale 30.000 kr. til indstævnte, GF Forsikring A/S.

Det idømte betales inden 14 dage efter denne doms afsigelse.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

DOM

Afsagt den 7. januar 2013 i sag nr. BS 11-676/2012:

Holbæk Kommune
Kanalstræde 2
4300 Holbæk
mod
GF Forsikring A/S
Jernbanevej 65
5210 Odense NV

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag er anlagt den 27. marts 2012 af Holbæk Kommune mod GF Forsikring A/S og vedrører, hvorvidt Holbæk Kommunes krav på regres over for GF Forsikring A/S for Holbæk Kommunes udbetalte sygedagpenge i perioden 31. august 2008 til 28. februar 2010 er forældet.

Holbæk Kommune har nedlagt påstand om, at GF Forsikring A/S skal betale 279.045 kr. med procesrente af 93.015 kr. fra den 20. marts 2009 og af 186.030 kr. fra den 12. august 2012.

GF Forsikring A/S har nedlagt påstand om frifindelse.

Sagen afgøres uden mundtlig hovedforhandling, jf. retsplejelovens § 366.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

Der er mellem parterne enighed om, at sagsøgeren er berettiget til regres i medfør af erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, sidste punktum, såfremt sagsøgerens krav ikke er forældet, og at kravet kan opgøres som i sagsøgerens påstand.

Udbetaling af sygedagpenge fra sagsøgeren til A var foranlediget af, at A var udsat for et færdselsuheld den 10. august 2008.

Sagsøgte var motoransvarsforsikringselskab for den skadevolder, der forårsagede As færdselsuheld. Derfor har sagsøgte foretaget udbetaling af godtgørelse og erstatning til A, herunder erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Ved brev af 14. januar 2009 orienterede sagsøgte sagsøgeren om, at sagsøgte behandlede erstatningssagen, hvorfor sagsøgte anmodede sagsøgeren om at fremsende kopi af alle relevante sociale og helbredsmæssige oplysninger.

Ved brev af 10. februar 2009 erindrede sagsøgte sagsøgeren om sagen, og ved samme dato rettede sagsøgeren henvendelse til sagsøgte med krav om regres.

Ved brev af 20. februar anmodede sagsøgeren sagsøgte om at udbetale regres for dagpenge-udbetalingen til A, på daværende tidspunkt opgjort til 93.015,00 kr.

Sagsøgeren fremsendte ikke det materiale, som sagsøgeren havde anmodet om ved brev af 14. januar 2009 og 10. februar 2009, hvorfor sagsøgte ved brev af 2. marts 2009 og 20. marts 2009 erindrede sagsøgeren om fremsendelse heraf.

Sagsøgerens advokat, Steen Marslew, henvendte sig ved brev af 12. juli 2011 til sagsøgte og anmodede om refusion af udbetalte sygedagpenge for perioden 31. august 2008 til 28. februar 2010. Der fremgår blandt andet følgende af brevet:

.....

"Som advokat for Holbæk Kommune retter jeg henvendelse til Selskabet i anledning af ovennævnte skade, idet min klient søger regres for udbetalte sygedagpenge i anledning af uheldet den 10/8 2008, jf. erstatningsansvarslovens § 17 stk. 1, 3. pkt.

Jeg kan konstatere i sagen, at kommunen tilsyneladende har fremsendt en del sagsmateriale til selskabet den 20. marts 2009, uden at dette har givet anledning til udbetaling af erstatning.

.....

Jeg gør venligst opmærksom på, at kravet forældes den 10/8 2011, med mindre der forinden er udtaget stævning eller indgået aftale om midlertid afbrydelse af forældelse af forældelsen, jf. forældelseslovens § 21, stk. 5. Jeg skal derfor venligst anmode om selskabets snarlige reaktion.

....."

Sagsøgte har oplyst uden sagen, at sagsøgte ikke har modtaget materiale fra sagsøgeren. Sagsøgeren har ikke nærmere kunne redegøre for og dokumentere, hvilket materiale der blev fremsendt.

Sagsøgtes anmodning om suspension blev imødekommet af sagsøgte ved mail af 20. juli 2011, hvor der blandt andet fremgår følgende:

"...Det kan oplyses, vi er indforstået med at suspendere forældelse foreløbigt frem til 31.12.11..."

Ved brev af 8. december 2011 rykkede advokat, Steen Marslew, på vegne af sagsøgeren, for sagsøgtes betaling i sagen.

Ved mail af 23. januar 2012 meddelte sagsøgte, at regreskravet var forældet.

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har i påstandsdokumentet anført følgende:

"Anbringender:

at sagsøgerens krav udgør regres for udbetalte sygedagpenge til en skadelidt i en færdselsulykke, som sagsøgtes forsikringstager bærer ansvaret for,

at sagsøgerens regreskrav har hjemmel i erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, 3. pkt., jf. sygedagpengelovens § 78 stk. 1,

at sagsøgte har anerkendt erstatningsansvaret overfor den skadelidte,

at sagsøgte under denne sag har anerkendt størrelsen af sagsøgerens krav,

at sagsøgte har udbetalt erstatning og godtgørelse til skadelidte uden at fremsende den pligtmæssige meddelelse til sagsøgte i henhold til ' sygedagpengelovens § 78 stk. 2,

at forældelse af regreskravet derfor er suspenderet indtil orienteringen af kommunen er sket,

at orienteringen først er sket i sagsøgtes duplik af 20. september 2012, i forbindelse med sagsøgtes besvarelse af sagsøgers provokation (4) i replik af 4. september 2012,

at sagsøgte desuden aldrig før sagens anlæg har ønsket at tage stilling til sagsøgerens krav, jf. forsikringsaftalelovens § 29 stk. 5,

at en evt. forældelse under alle omstændigheder er midlertidigt afbrudt den 20. juli 2011, jf. bilag 5, jf. forældelseslovens § 21 stk. 5,

at sagsøgte ikke ensidigt kan fastslå, at en midlertidig afbrydelse skal have et tidligere sluttidspunkt, end hvad der følger af forældelseslovens § 21 stk. 5,

at sagsøgers anmodning om midlertidig afbrydelse af forældelsen ved brev af 12. juli 2011 blot havde til hensigt at sikre, at der ikke indtraf forældelse på det tidligste mulige tidspunkt den 10. august 2011, idet der ikke dermed var taget stilling til, om forældelsen af andre årsager først ville indtræffe senere,

at der ikke er indgået en klar, gensidig og entydig aftale om, at forældelse ville indtræde endeligt den 31. december 2011,

at lovgivningens almindelige regler dermed ikke er tilsidesat ved aftale,

at forældelse derfor ikke var indtruffet på stævningstidspunktet, jf. såvel forsikringsaftalelovens § 29 stk. 5, sygedagpengelovens § 78 stk. 2 og forældelseslovens § 21 stk. 5."

Sagsøgte har i påstandsdokumentet anført følgende:

"Til støtte for den nedlagte påstand gøres det herefter gældende, at sagsøgers krav på regres for udbetalte sygedagpenge er forældet.

Det følger af højesteretspraksis, at et sygedagpengeregreskrav er et afledet krav jf. UfR2002.2683 H og UfR2010.115H.

Heraf følger, at en regressøgende kommune, i dette tilfælde sagsøger, ikke kan opnå en bedre retsstilling end den skadelidte, og at den regressøgende kommune, i denne sag sagsøger, også i forældelsesmæssig henseende må stilles som den skadelidte.

I nærværende sag var den skadelidte, A, udsat for et færdselsuheld den 10. august 2008.

Sagsøger udbetalte i umiddelbar forlængelse heraf sygedagpenge til den skadelidte, A, hvilket følger af det forhold, at sagsøger jf. bilag B og bilag 2 udbetalte sygedagpenge fra den 10. august 2008 og fremefter, altså fra uheldstidspunktet.

Det gøres på denne baggrund gældende, at den 3-årige forældelsesfrist, jf. 2008-lovens § 3, stk. 1 skal regnes fra den 10. august 2008, jf. 2008-lovens § 2, stk. 4 alt i overensstemmelse med det klare udgangspunkt i retspraksis jf. eksempelvis UfR2002.573H og Østre Landsrets dom af 9. september 2011.

Det gøres i den forbindelse gældende, at der ikke i denne sag er grundlag for en antagelse om, at sagsøger var ubekendt med sin fordring eller, at krav kunne rettes mod sagsøgte jf. 2008-lovens § 3, stk. 2.

Heraf følger, at forældelse indtrådte den 10. august 2011, hvilket også er i overensstemmelse med sagsøgers egen opfattelse, jf. bilag 3, hvor sagsøgers advokat, Steen Marslew særskilt anførte dette som begrundelse for at anmode om suspension.

Dette medmindre, at der forinden den 10. august 2011 var sket suspension eller afbrydelse.

Det følger af 2008-lovens § 26, at lovens regler kan fraviges ved *efterfølgende* aftale også til skade for skyldner, jf. § 26, stk. 1 modsætningsvis, og det gøres gældende, at en sådan aftale blev indgået mellem sagsøger og sagsøgte og med den retsvirkning, at forældelse herefter først indtrådte den 1. januar

2012.

Det gøres gældende, at indgåelse af en suspensionsaftale efter skadens opståen/kravets opståen er gyldig, også suspensionsaftaler, der i givet fald stiller sagsøger, dårligere end efter de regler, som følger af 2008-loven i øvrigt, eller eventuelle specialregler f.eks. sygedagpengelovens § 78, stk. 2, forældelseslovens § 21, stk. 5 og/eller forsikringsaftalelovens § 29. stk. 5.

Det gøres gældende, at dette følger af Østre Landsrets dom af 10. november 2010 og Østre Landsrets dom af 26. september 2012.

I disse domme blev det i øvrigt også af fordringshaveren gjort gældende, at 2008-lovens og andre specialbestemmelser måtte føre til, at en gyldig indgået suspensionsaftale ikke kunne stille fordringshaveren dårligere.

Dette synspunkt blev klart afvist i begge domme.

Det gøres på denne baggrund gældende, at sagsøger på denne egen foranledning indgik en klar, gyldig og bindende suspensionsaftale med udløb til den 31. december 2011, og at sagsøger ikke gjorde indsigelser mod denne suspensionsaftale, hvorfor forældelse indtrådte den 1. januar 2012.

Det gøres gældende, at det forhold at sagsøgte ikke besvarede sagsøgers henvendelse af 8. december 2011, der i øvrigt ikke vedrørte en yderligere anmodning om suspension, er uden betydning for spørgsmålet om forældelse, idet sagsøgte ikke var forpligtet til at sikre sagsøgers retsstilling, eller søge den indgåede suspensionsaftaler forlænget jf. princippet i UfR2001.1511H og UfR2003.2252Ø.

Det gøres gældende, at hverken sagsøger eller sagsøgers advokat, Steen Marslew herudover forinden suspensionsaftalens udløb iværksatte skridt til yderligere suspension eller afbrydelse af forældelsesfristen.

Da afbrydelse først skete den 20. marts 2012 er sagsøgers krav i det hele forældet.

Det gøres videre gældende, at sygedagpengelovens § 78, stk. 2, ikke kan føre til et andet resultat, idet det gøres gældende, at sagsøger var bekendt med, at sagsøger kunne gøre regres overfor sagsøgte, og at sagsøgte i øvrigt orienterede sagsøger om denne mulighed ved brev af 14. januar 2009.

Uagtet at retten først måtte regne forældelsens starttidspunkt

fra den 14. januar 2009 svarende til sagsøgtes orientering til sagsøger om sin udbetaling til skadelidte, A, vil sagsøgers krav fortsat være forældet, da forældelse i så fald i stedet ville være indtrådt den 14. januar 2012 og dermed fortsat inden udtagelse af stævning den 20. marts 2012.

Videre gøres det gældende, at der ikke i sagen jf. 2008-lovens § 21, stk. 5, pågik forhandlinger om kravet eller kravets størrelse, således som dette forstås i retspraksis, hvorved der ikke er grundlag for en tillægsfrist på 1 år. I den forbindelse gøres det gældende, at det i øvrigt ikke fremstår som klart, fra hvilket tidspunkt sagsøger i øvrigt måtte mene, at denne tillægsfrist i givet fald skulle regnes fra.

Videre gøres det gældende, at det forhold, at sagsøger i sin anmodning om suspension henviste til 2008-lovens § 21, stk. 5 er uden betydning, idet den indgåede suspensionsaftale suspenderede forældelsesfristen til en bestemt dato og uden hensyntagen til denne bestemmelse.

Vedrørende spørgsmålet om forhandlinger henvises blandt andet til Østre Landsrets dom af 30. maj 2012, Højesterets dom af 27. marts 2012 og Østre Landsrets dom 9. september 2011. I disse domme fandt retten ikke, at der var grundlag for at antage, at der havde været ført forhandlinger, altså forhandlinger om kravets eksistens og kravet størrelse, der dermed havde ført til suspension af forældelsen.

Endelig gøres det gældende, at forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5 ej heller kan føre til et andet resultat.

Såfremt sagsøgeren var af den opfattelse, at denne bestemmelse fandt anvendelse på sagsøger og sagsøgtes retsforhold og med den virkning, at sagsøger herefter opnåede en suspension af forældelsesfristen svarende til 3 år fra et givent tidspunkt, som sagsøger ikke i øvrigt nærmere har defineret, var det ikke nødvendigt, at der mellem sagsøger og sagsøgte at indgå den suspensionsaftale, som alene kom i stand på sagsøgers egen foranledning.

Det gøres gældende, at dette også understøttes af, at sagsøgers advokat Steen Marslew specifikt anførte, at forældelse skulle regnes fra uheldstidspunktet i sagen.

Den korrespondance der blev ført mellem parterne om kravets berettigelse kan videre ikke hjemle sagsøger en yderligere frist på 3 år, når der *efterfølgende* og på sagsøgers egen foranledning blev indgået en suspensionsaftale om suspension fra og til en given dato. Såfremt sagsøgers synspunkt skulle følges ville der i øvrigt ikke have været behov for en

suspensionsaftale.

Det gøres gældende, at den indgåede suspensionsaftale også i forhold til forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5 har forrang, idet omfang retten måtte finde, at bestemmelsen i øvrigt finder anvendelse på retsforholdet mellem sagsøger og sagsøgte jf.

også Retten i Glostrups dom af 30. marts 2012.

På denne baggrund gøres det gældende at sagsøgte skal frifindes."

Retten's begrundelse og afgørelse

Det følger af forældelseslovens § 2, stk. 4, at forældelsen vedrørende erstatning uden for kontrakt, herunder personskade, regnes fra tidspunktet for skadens indtræden. Det samme gælder regreskrav, der er afledt af sådanne erstatningskrav.

Det fremgår af forældelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 29, at forældelsesfristen for en skade sket den 1. januar 2008 eller senere er 3 år. Efter forældelseslovens § 3, stk. 2 gælder det, at hvis fordringshaveren var ubekendt med fordringen eller skyldneren, da regnes forældelsesfristen i stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil.

Efter oplysningerne i sagen, om skadelidtes forhold, finder retten ikke grundlag for at lade forældelsesfristen løbe fra et senere tidspunkt end skadesdatoen den 10. august 2008. Forældelsesfristen udløb dermed som udgangspunkt den 10. august 2011.

På foranledning af sagsøgerens advokat blev der imidlertid indgået en bindende suspensionsaftale, således at forældelsen blev suspenderet frem til 31. december 2011. Da suspensionsaftalens ordlyd er klar, og sagsøgeren ikke tog yderligere forbehold vedrørende den tidsbegrænsede suspensionsaftale, samt da der ikke er forgået egentlige forhandlinger om fordringen mellem parterne, finder retten ikke, at sagsøgeren, under henvisning til forældelseslovens § 21, stk. 5, kan påberåbe sig, at der skal udløses en tillægsfrist på 1 år.

Kravet forældelse således i overensstemmelse med suspensionsaftalen, og sagsøgeren kan ikke påberåbe sig øvrige regler om forældelse, herunder sygedagpengelovens § 78, stk. 2 og forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5.

Sagsøgte har ikke ved sin adfærd under forløbet givet sagsøgeren føje til at tro, at sagsøgte ville undlade at påberåbe sig den indgåede suspensionsaftale.

Forældelse indtrådte herefter den 1. januar 2012. Da sagen først blev anlagt den 27. marts 2012, er sagsøgerens krav på regres for udbetalte sygedagpenge forældet.

Sagsøgtes påstand om frifindelse tages derfor til følge.

Sagsøgeren skal betale sagsomkostninger til sagsøgte. Sagsomkostningerne fastsættes til 30.000 kr., der dækker udgiften til advokatbistand inklusiv moms.

Retten har ved fastsættelsen af sagsomkostninger lagt vægt på sagens værdi, karakter og udfald. Retten har herudover lagt vægt på, at sagen er behandlet på skriftlig grundlag.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, GF Forsikring A/S, frifindes.

Sagsøgeren, Holbæk Kommune, skal inden 14 dage til sagsøgte, GF Forsikring A/S betale 30.000 kr. i sagsomkostninger.

Omkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.